

Eesti muld ja Eesti süda – meie maa

„Süda, kuis sa ruttu tõused, kuumalt rinnas tuksuma,
Kui su nime suhu võtan, püha Eesti isamaa!“

Imekaunid sõnad Lydia Koidulalt, nii kaunis viis Rein Rannapilt.
Usun, et meil kõigil tuleb täna silma rõõmupisar, süda hõiskab, hing laulab, sest täna on meie pidupäev.

Me saame uhkust tunda nüüd juba rohkem kui sada aastat. 2. veebruaril täitus Eesti Vabariigi ja Nõukogude Venemaa vahel sõlmitud Tartu rahulepingu allkirjastamise aastapäev, mil Venemaa tunnistas Eesti Vabariigi iseseisvust. See väike maa, mis elab ja hingab omas rütmis, on saanud suureks mitte oma mõõtmetelt vaid tegudelt. Kunagine tundmatu riik on maailmakaardil oma riigipiiriga.

„Head olen näind ja paha; mõnda jõudsin kaota´,
Mõnda elus jätta maha - Sind ei iial unusta!“

Veel enne, kui sai avalikult ja uhkusega tunda vabadust, pidime läbi elama võõra võimu. Hinges ja mälestustes ei unustata kunagi aega, mil võõras keel vallutas meie koolid ja tänavad. Võõrad traditsioonid surusid alla meie kombed ja tavad, vaigistades need tammepuuseinte ja pitskardinate taha.

Nüüd on meil taas oma tavad ja kombed. Me teeme ise valikud ja otsused, saame valida. Meil on luba minna ja tulla, on sõnavabadus. See ongi iseseisvus, kuid miski siin ilmas pole jääv ja pöördumatu, iseenesest mõistetav. Eesti kodaniku kohus on hoida saavutatut, seista meie väärtuste eest täna ja homme, hoida seda neile, kes alles tulevad.

„Sinu rinnal olen hingand, kui ma vaevalt astusin,
Sinu õhku olen joonud, kui ma rõõmust hõiskasin,“

See on ühtekuulumine, kui võideldakse koos vabaduse ja oma riigi eest. Kunagi oli avalik sõna risk, kus iial ei teatud, kas poole lause pealt kedagi arreteeritakse või mitte, kas ees ootab Siber või vangla. Ent ühised mõtted iseseisvusest jäid. Sinimustvalge sai rahva seas veelgi suurema tähenduse, seda kanti uhkusega, kuid salaja. Ikka tasa ja targu, ühises hingamises liiguti kindlas suunas – vabaduse suunas.

„Minu pisaraid sa näinud, minu mured kuulnud sa, -
Eestimaa, mu tööd, mu laulu,
Sull neid tulin rääkima!“

1988. aasta sügisel kogunes lauluväljakule umbes 300'000 inimest. “Eestimaa laul” oli Laulva Revolutsiooni algus, kus jäi võidutõotusena kõlama Heinz Valk'i kõne viimane lause:

“Ükskord me heiskame ka Pika Hermannini torni sinimustvalge lipu! Ükskord me võidame niikuinii!”

Ja me võitsime! Lauldes!

„Oh ei jõua iial öelda ma, kuid täidad südame!

Sinu põue tahan heita ma kord viimse unele.“

Täna lehvib sinimustvalge Eesti lipp meie kõigi auks iga päev kõrgel, kõige tähtsama torni tipus Toompeal ja sümboliseerib meie iseseisvust. Ja vahel, nii igaks juhuks, heidame pilgu sinna üles veendumaks, et lipp on endiselt lehvimas, et kõik on endiselt hästi.

„Ema kombel kinni kata lapse tuks`vat rinda sa:

Eesti muld ja Eesti süda - kes neid jõuaks lahuta`!“

Eesti, sa oled vaba! Ja meie oleme vabad koos Sinuga. Ilma vägivaljata saavutasime iseseisvuse. Me teame, et kui vaba Eesti on võimalik, on kõik võimalik. Oleme tugevad nagu Balti kett, mis ühendab rahvad ja viib võiduni. Seda tunnet ei saa meilt keegi ära võtta. Ükskõik kui kaugel me ka poleks, nüüd saame alati tagasi tulla. Kui kestab rahvas, kestab keel - kestab meie maa.

Mina soovin Eestile järgmisteks sajanditeks julgust olla isemoodi, natuke minu ja meie, eestlaste moodi.

„Eesti muld ja Eesti süda -

Kes neid jõuaks lahuta`!“

Palju õnne, Eesti!

Palju õnne meile kõigile!

Pia Margaret Reinberg, 12.LR õpilane